

Prædiken Maria Bebudelsesdag (søn. d. 21. marts 2021)

- Tved kl. 9.30/Vridders kl. 11

Præludium

Nådeshilsen (kort intro)

Salme: 71 v. 1+2 *Nu kom der bud fra englekor*

Indgangskollekt

Læsning: Es. 7,10-14

Trosbekendelse (siges)

Salme: 803 v. 1-2 *Maria snart er det forår*

Evangeliet + prædiken

Salme: 803 v. 3-4 *Maria snart er det forår*

Kirkebøn + fadervor (lys tændes undervejs v. døbefont)

Velsignelse + meddelelser

Salme: 101 *Himlen morgenrøde*

Postludium

Denne hellige lektie skriver profeten Esajas:

Da sagde Esajas: »Hør nu, Davids hus. Er det ikke nok, at I er mennesker til besvær? Skal I også besvære min Gud? Men Herren vil selv give jer et tegn: Se, den unge kvinde skal blive med barn og føde en søn, og hun skal give ham navnet Immanuel.« Es 7,10-14

➔ Trosbekendelsen + 803 v. 1-2

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Da Elisabeth var i sjette måned, blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret, til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus. Jomfruens navn var Maria. Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: »Herren er med dig, du benådede!« Hun blev forfærdet over de ord og spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde. Da sagde englen til hende: »Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højstes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig

tid, og der skal ikke være ende på hans rige.« Maria sagde til englen: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.« Englen svarede hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn. Også din slægtning Elisabeth har undfanget en søn, nu i sin alderdom. Hun, om hvem man siger, at hun er ufrugtbar, er i sjette måned; thi intet er umuligt for Gud.« Da sagde Maria: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!« Så forlod englen hende. Luk 1,26-38

Indledning: Sorgens grundstof...

Anne Lise Marstrand-Jørgensen har gennem de seneste år skrevet en del romaner, der handler om længsler. Længslen efter at livet, sorgen og glæden, det guddommelige og menneskelige, hænger sammen (som en enhed).

Hun indleder f.eks. i en af sine bøger, *Sorgens grundstof* (2017), med en beskrivelse af, hvorledes guden skaber verden. Guden skaber som det første lyset, men eftersom guden ikke ville rive

ned, men kun bygge op, undlader guden at udslette mørket. På den sjette dag skaber guden også mennesket, og selvom guden holder et vågent øje med Satan, så vender guden et øjeblik ryggen til for at vaske ansigt og hænder. Men det øjeblik udnytter Satan ved at springe destruktivt omkring i skaberværket.

Herefter hedder det: "Verden var forandret. I et glimt så guden alle tider, der ville komme. Så jordskælv, oversvømmelser, vulkanudbrud og verden frosset til is. Så skadedyr, sygdomme, hungersnød, tørke og flodbølger. Men det, der smertede guden mest, var den grusomhed, som menneskene selv ville udvirke. At de ville opfinde hierarkier, racer, klasser og kaster for at retfærdiggøre deres magtbegær og udnytte, ydmyge, mishandle andre mennesker.

Og sådan fortsætter beskrivelsen af den umulige verden, som blev menneskenes. *Og guden græd.*

Den umulige verden

Den beskrivelse af verden, som *Sorgens grundstof*, indledes med, kender vi godt. For det er den verden, vi alle er en del af.

Det er den verden, der på den ene side er lys, god og nærmest paradisisk. Den verden, som vi i glimt får lov at opleve, som når en varm solstråle pludselig rammer vores kind. Eller når de første vintergækker og erantis en kold dag i februar skyder op af den mørke og kolde jord. Og endelig den verden, som vågner på en forårsdag.

Men der er også den anden verden. Den der er mørk, ond og al andet end paradisisk. Den, som vi opdager, når vi f.eks. følger med i nyhedsstrømmen og ser, hvor hurtigt splittelse, underskud og ondskab kan male himlen både grå og sort. Den verden, der mildest talt synes umulig og lige til at græde over!

Det er derfor heller ikke uden grund, at de store tænkere gennem tiden har brugt oceaner af tid på at finde svar på, hvorfor verden er så modsætningsfuld, som den er: Hvis Gud

har skabt verden som grundlæggende god, hvorfor eksisterer det onde så?

Det kan, som Anna Lise Marstrand-Jørgensen beskriver det, være en svær kunst at finde balancen (enheden) i en verden, der rummer både lys og mørke, sorg og glæde og menneskelighed og guddommelighed. Og der er ikke noget at sige til, at vi til tider længes. Længes efter lyset, varmen og foråret. Længes efter ham eller hende, der kan vugge os i sin favn, indtil vi falder i søvn. Længes efter at det umulige bliver muligt.

Der er ikke noget, Gud ikke kan

I dag inviteres vi til at gå med Maria ind i den verden, hvor alt er muligt. Der hvor enderne mødes, og mørket og lyset smelter sammen.

Men hvem var Maria egentlig, andet end en ung fattig kvinde, der var forlovet med en tømrer fra Nazaret? Kunne man overhovedet forvente noget særligt af hende?

Nej, ikke i den forstand. Hun var en kvinde, som kvinder var flest den gang. Hun var til og med jomfru. Alligevel er det hende, Gud udvælger, for som englen siger i oversættelsen fra 2020: *Du er noget særligt i Guds øjne. Og du skal ikke være bange, Maria, for Gud har udvalgt dig.*

Maria blev, som Gud ville det, gravid. Hun skulle ikke føde Josefs søn, men Guds Søn. Og det er ikke svært at forestille sig, at det må have været en kompliceret tid for både Maria og Josef. Lige så uforståeligt, som det var for den barnløse og aldrende Elisabeth, da hun opdagede, at hun var gravid, lige så uforståeligt må det have været for Maria.

Men uanset hvor umulig Marias verden pludselig så ud, så skulle det snart vise sig, at for Gud er alting muligt.

Når vi her på Maria Bebudelsesdag inviteres til at gå med Maria, er det fordi hun opfylder to vigtige roller. Hun er både *mor* og *Guds tjenerinde*. Hun skal med andre ord både opfostre og elske sin søn, samtidig med, at hun skal give slip på ham og lade ham gå den vej, som Gud vil.

Da Maria har født Jesus-barnet, Guds Søn, er det som om, at hun glider i baggrunden. Vi ved derfor ikke så meget om hendes vej. Og dog er det som om, man får fornemmelsen af, at hun følger med, så tæt på hun kan: Fra stalden i Betlehem til korsfæstelsen i Jerusalem. Vi hører på intet tidspunkt hende stille skeptiske eller fordømmende spørgsmål jf. farisæerne, de skriftkloge og præsterne. Det er heller ikke hende, der stikker af, da Jesus arresteres og dømmes til døden, som f.eks. disciplen Peter gjorde. Det er derimod hende, der står ved korsets fod, da Jesus lider korsdøden og udånder. Det er hende, der må give slip og derfor græder de første smertens tårer.

Maria elsker som en mor og som Guds tjenerinde. Hun elsker på trods af det, der smerter.

Afslutning: At elske på trods

Ingen af os er i tvivl om, at verden et langt stykke hen af vejen opleves som lidt eller meget *umulig*. Fordi den er modsætningsfuld. Det forhold har ikke bare optaget de store

tænkere, for vi har også livet igennem måttet øve os i at leve med livets flertydighed.

Men når englen bebuder Maria, at *der ikke er noget, Gud ikke kan*, så må de ord også gælde os. For ligesom Gud gør Maria til sin tjenerinde og dermed gør det umulige muligt, sådan tror jeg også, Gud kommer til os. Ikke for at give os en opgave, som vi i ikke kan udføre, men for at vi skal finde det mulige i det lille barn – Menneskesønnen.

Gud rækker os hver dag nye muligheder. Måske ser vi det. Måske ser vi det ikke. På samme måde ser vi heller altid det forunderlige, der sker, hver gang et enkelt lille frø eller løg pludselig begynder at spire og trodse den kolde mørke jord ved at skyde op og blomstre.

Vi skal ikke være bange, siger englen. Men lad os i stedet gå med Maria ind i den verden, hvor foråret og kærligheden blomstrer, den verden, hvor vi nogle gange må give slip og elske på trods.

→ 803 v. 3-4

Kirkebøn

Gode Gud, tak fordi du kommer til os som Marias barn og en tømrers søn. Tak fordi du lader troen undfange i os, og med dit ord og din kærlighed nærer den, så den kan vokse op og sprede glæde som påskeliljen. → Tænd lys....

Vi beder for alle omkring os og alle i samfundet, der er syge, ensomme, opgivende, hjemlæse, fængslede og døende. Lad troens frø spire og blomstre, så de kan få lov til at opleve hver ny dag som en ny mulighed, ja, hver en lille solstråle som et kærtegn fra dig. → Tænd lys...

På samme måder beder vi for vores verden, især den umulige verden. Den verden, der rummer fattigdom, ulighed, undertrykkelse, korrupsion og andre livstruende vilkår. Tag verdens børn, unge, voksne og gamle i din hånd og giv dem noget, de kan se frem imod. Et håb. En påskelilje. Hjælp verden og verdens ledere med at regere og handle medmenneskeligt og retfærdigt, så den der åbner sit nye muligheder. Nye livsvilkår. → Tænd lys...

Til sidst beder vi for Folketinget og Det Kongelige hus. Velsign dem og deres arbejde og hjælpe dem med at bære velsignelsens frugt ud i verden. → Tænd lys....

Må Kristi kærlighed vokse i os alle, så vi føler os som ét, og sammen tager imod verden som en ny, lys og smuk begyndelse.
Amen.

+ FADERVOR og VELSIGNELSEN

Meddelelser:

- Gudstjenester søndag d. 28. marts kl:

Agri kl. 9.30 + Knebel kl. 11.00 Anne Hanson

Helgenæs + Tved kl. 11.00 Gorm Ridder-Jensen

- Nyt kirkeblad i våbenhus m. bl.a. påskens gudstjenester
→ DDS 101, *Himlens morgenrøde*